

IGOR LOFFE

III. Noktürn

Allegretto

*Fojtottan lép be
Függöny-metélve
A szonáta,
Tapints meg, mondja,
Formázva ontja
A szobába
A poros
Hatsorost.*

*Dárdája éles,
Meggzúr negédes
Hangokon,
Monoton zajra
– a füle kajla –
Eloson,
Haján folt,
Estszűz volt.*

*Repszttve nyirkos
Olajt önt szitkos
Szavaknak,
Borozva bambán
Elterül hantján
A partnak,
Álomláz
Csónakáz.*

**„IGOR LOFFE” (1996) a Szi-
lágymegyei Varsolcon
nevelkedett. A kolozsvári
Protestáns Teológiai Intézet
református szakának első-
éves hallgatója. Eddig a
Hepéhupában és a Helikon-
ban publikált.**

V. Noktürn

M. A.

*Szív a szívben állunk, takar az este,
Szánk egymásba gyökerezve,
Néha szeretném, ha testünk se lenne,
Úgy a velő és a máj is ölelkezne.*

*Észrevétlen hajol rád az este,
Rám meg nádszál-testruháid leple,
Mintha kezéd az én kezem lenne,
Mintha tested belém temetkezne.*

Szerenád

I.

*Önmagadba hullva, szám a szádon,
Hangszálecset lapul bent torkodban,
Estszínű márvánnyal bemázollak,
Hogy magamnál tarthassalak jobban.
Átfoglak, vágyam, hogy megírjalak
Egy eltompult karba préselem;
Ma csók vagy a számon, reggelre az
Maradsz, aminek kellesz: lételem.
Korhad a szemem mezítelenül
Tiedre, s te újra-újra éledsz:
Hajadba mártott hústollal írok
Füledbe szavakat, tört mértéket.*

II.

*Szénné fakult hajszálerék
Oldják áttetsző gránittömbjeid,
Elemeire bomlott valóság
Hogy látlak, a ráció szétesik;
Por és levegő kavarog benned,
Fehér univerzum, barna az ég,
Fekete fénye karmol, és skarlát
Késél mögött gyötör a mindenség.
Hajlik a nyak, én megvakulok és
Arcom vonulata lángot kap,
Nem érzem magam, csak hogy súrlódva
Molekula-dombképed rám roskad.*

III.

*Csobog a csapból az ölelésed,
Ha tüzet rakok, néha meleg is,
Belemerülök ebbe a csendbe,
Átmos a vállad és a kezed is.
A tűz lemarja a csonka kérget,
A korom megfesti az árnyadat,
Millió elpárolgó füstszilánk
Maradt nekem, hogy összerakjalak.
A tűznek nincsen íze, miután
Leégett, nem melegít senkit,
Csak arra jó, hogy mellébújjunk,
És szívjuk a füstjét, amit elvitt.*

IV.

*Már hiába mondod, hogy szeretsz, ha
Nem égeted testeddel testemre,
Nélkülözésedért engesztelő
Áldozat csak artériád lenne.
Pogány a csókod, amíg figyeled,
Húsodba hogy markol a képzelet,
Bálvány az apró bók is, ha nem
Kapcsolod le, mint villanyt, a szemed.
Csukd le, nyiss ajtót magadba, homály
Fedi, nézd az ártatlan szemgolyót,
Pörög, pörög: a valót lemarja,
Szeress vakon és ne várj semmi jót.*

V.

*Enyém vagy, mint súlytalan öntudat,
Bennem élsz, mint éjféli félelem.
Fogj át, szoríts, ne úgy, mint pucér huzat.
Keríts be. Azt hinném, csak képzelem.*